

Молодий комуніст

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

Рік видання XX © № 74 (2646). ЧЕТВЕР, 21 ЧЕРВНЯ 1979 РОКУ. Газета виходить з 1939 року
Ціна 2 коп.

У ЦК КОМПАРТІЇ УКРАЇНИ

ЦК Компартії України прийняв постанову «Про роботу партійних організацій Київської області по зміцненню кормової бази тваринництва». В ній відзначається, що партійні організації, радянські і господарські органи Київської області розробили і здійснюють комплексну програму прискореного розвитку кормовиробництва.

У цілому по області на кінець одинадцяти-п'ятиріччя передбачено довести вихід кормів з гектара сіяних кормових культур до 50 центнерів кормових одиниць, на природних угіддях — до 28 центнерів, а загальне їх виробництво становитиме 6 мільйонів тонн кормових одиниць, або по 41 центнеру на умовну голову худоби з вмістом 110 грамів перетравного протеїну в кожній кормовій одиниці.

ЦК Компартії України схвалив роботу, здійснювану партійними організаціями, радянськими і господарськими органами Київської області по збільшенню виробництва і поліпшенню якості кормів.

(РАТАУ).

ПІДПИСАННЯ

ДОКУМЕНТІВ

18 червня в палаці Хофбург у Відні в урочистій обстановці відбулося підписання радянсько-американських документів. Було підписано: — Договір між Союзом Радянських Соціалістичних Республік і Сполученими Штатами Америки про обмеження стратегічних наступальних озброєнь, — Протокол до договору між Союзом Радянських Соціалістичних Республік і Сполученими Штатами Америки про обмеження стратегічних наступальних озброєнь, — Спільну заяву про принципи і основні напрямки наступних переговорів про обмеження стратегічних озброєнь.

Документ «Погодження заяви і спільні розуміння у зв'язку з договором між СРСР і США про обмеження стратегічних наступальних озброєнь», — Спільне радянсько-американське комюніке. Документи підписали: за Союз Радянських Соціалістичних Республік — Генеральний секретар ЦК КПРС, Голова Президії Верховної Ради СРСР Л. І. Брежнєв, за Сполучені Штати Америки — Президент США Дж. Картер.

(ТАРС).

ЗУСТРІЧ У ВІДНІ ЗАВЕРШЕНА

Відповідно до домовленості з 15 по 18 червня 1979 року у Відні (Австрія) відбулася зустріч Генерального секретаря ЦК КПРС, Голови Президії Верховної Ради СРСР Л. І. Брежнєва і Президента Сполучених Штатів Америки Джеймса Е. Картера. 18 червня у Відні були завершені радянсько-американські переговори. Л. І. Брежнєв і Дж. Картер висловилися за дальший розвиток радянсько-американських відносин на основі принципів негтручання у внутрішніх справах одного, незастосування сили у вирішенні спірних питань,

строгого додержання укладених угод і договорів. Було висловлено обопільне переконання, що є можливості послідовно поглиблювати радянсько-американські зв'язки і контакти, розширювати сферу згоди та взаємовигідного співробітництва між СРСР і США.

Було підкреслено, що від стану радянсько-американських відносин, взаємодії Радянського Союзу і США на міжнародній арені великою мірою залежить спрва зміцнення миру та безпеки народів. Наприкінці обидві сторони висловили задоволення підсумками радянсько-американської зустрічі на найвищому рівні, яка відбулась у Відні, і переконання, що проведені переговори послужать справі поліпшення відносин між СРСР і США та зміцнення загального миру.

(ТАРС).

ЮНАКИ І ДІВЧАТА КІРОВОГРАДШНИН. ЯК І ВСІ РАДЯНСЬКІ ЛЮДИ, ПАЛКО СХВАЛЮЮТЬ МИРОЛЮБНУ ПОЛІТИКУ КПРС І РАДЯНСЬКОГО УРЯДУ, СЕРДЕЧНО ДЯКУЮТЬ Л. І. БРЕЖНЄВУ ЗА ЙОГО НЕВТОМНУ ДІЯЛЬНІСТЬ, ЯКУ ВІН ПРОВОДИТЬ ЗАРАДИ ЗМІЦНЕННЯ МІЖНАРОДНОЇ БЕЗПЕКИ.

У ДНІ ТИЖНЯ МИРУ, ЩО БУДЕ ПРОВЕДЕНИЙ З 22 ПО 29 ЧЕРВНЯ, МОЛОДЬ СТАНЕ НА УДАРНУ ТРУДОВУ ВАХТУ І ЗРОБИТЬ СВІЙ ВНЕСОК ДО ФОНДУ МИРУ. ВІДБУДУТЬСЯ ІНТЕРНАЦІОНАЛЬНІ ВЕЧОРИ, ЗУСТРІЧІ З ВЕТЕРАНАМИ ВІЙНИ ТА ПРАЦІ, КОРЧАГІНЦІ 70-Х РОКІВ ВИРУШАТЬ У ПОХОДИ «ШЛЯХАМИ СЛАВИ БАТЬКІВ».

Вам доводилось бачити на вулицях Кіровограда таксі з написом: «Працюю у фонд миру?»

Появилось воно в обласному центрі в жовтні минулого року. Саме тоді водії з таксомоторного парку вирішили щомісяця кожному відпрацювати один свій вихідний, а зібрані гроші внести до фонду миру. Спершу так зробили комуністи і комсомольці, а тепер — кожен з 262 водіїв.

У дні, коли у Відні три-

РАДІСТЬ ПРИЧЕТНОСТІ

вали переговори між Генеральним секретарем ЦК КПРС, Головою Президії Верховної Ради СРСР Л. І. Брежнєвим і президентом США Дж. Картером, що передували підписанню Договору про обмеження стратегічних наступальних озброєнь, бажаних працювати у фонд миру виявилось особливо багато.

Бажливий документ про

ОСО-2, підписаний керівниками двох великих держав, — ще один крок до гарантії міцного миру і міжнародної безпеки. Це добре усвідомлює кожен із нас. А тому я і мої товариші по роботі Василь Ісаченко, Володимир Касяненко, Сергій Водяник, Тамара Вітер та інші з радісним почуттям сідаємо за кермо автомашини, щоб відпрацювати зміну

у фонд миру. У кожного з нас є відчуття причетності до всенародної боротьби за мир, зміцнення міжнародної безпеки. Схвалюючи миролюбну політику КПРС, яскравим свідченням якої стало підписання Договору про ОСО-2, ми щасливі, що не стоїмо осторонь неї, вносимо і свій посильний вклад у зміцнення миру на планеті.

В. ЛАПІН,
таксист.

м. Кіровоград.

МАТЕРИНСЬКЕ СПАСИБІ

З надією і найкращими сподіваннями стежила я, як і всі мої односельчанки, за ходом радянсько-американських переговорів у Відні. З надією, що ця подія буде в історії людства значним кроком до гарантії миру на Землі. Підписання Договору про обмеження стратегічних

наступальних озброєнь стало здійсненням наших сподівань. Для мене особисто це надзвичайно важлива подія.

Я — мати багатодітної сім'ї. Всі мої шестеро синів, три дочки народилися після війни. Це щастя — рости дітей у мирі, бути спокій-

ною за їхнє майбутнє. Ось і наймолодша моя дочка Марійка йде у велике доросле життя — закінчила десятирічку. Маю вже сім онуків. За мирне небо над їхніми головами, за впевненість у їхньому завтрашньому дні материнське спасибі партії та урядові нашої країни.

О. ОРЕЛ,

колгоспниця, мати-героїня.
Колгосп «Заповіт Леніна»,
Знам'янський район.

ПАЛКО СХВАЛЮЄМО

Радянські люди прагнуть миру. Саме тому ми хочемо, щоб радянсько-американські відносини були відносинами миру і широкого співробітництва. На переговорах із прези-

дентом США Дж. Картером Генеральний секретар ЦК КПРС, Голова Президії Верховної Ради СРСР Л. І. Брежнєв підкреслює, що у нашої країни немає ворожих намірів щодо

Сполучених Штатів, ми не шукаємо для себе будь-яких вигід або переваг за рахунок США. Всякі розмови про «радянську воєнну загрозу» — це вигадки, що грають на руку тим, хто хотів би посіяти ворожнечу, а то й збройну війну між собою СРСР і

США. Ми, учасники битви з фашизмом, знаємо, що таке страсті війни, тимто палко схвалюємо ту величезну роботу, яку веде Л. І. Брежнєв по збереженню миру на землі.

Б. МИХЕЄНКО,
підполковник у відставці.

Нагорода американським комсомольцям

НЬО-ЙОРК, 18 червня. (Кор. ТАРС). Тут відбулась урочиста церемонія вручення ювілейного знака «60 років ВЛКСМ» керівникам прогресивного молодіжного руху Сполучених Штатів. Цієї почесної нагороди були удостоєні національний голова Союзу молодих робітників за визволення — американського комсомолу Дж. Стіл, координатор групи «Голос майбутнього» Л. Московіц, а також керівник міжнародного відділу Союзу молодих робітників за визволення Д. Розенберг. Вручаючи ювілейний знак, член ЦК ВЛКСМ В. І. Михайленко відзначив ве-

личесні заслуги нагороджених у справі сприяння дальшому розвитку процесу розрядки міжнародної напруженості і співробітництва, розширення і зміцнення уз дружби між молоддю США і СРСР, а також налагодження різноманітних зв'язків між ними.

Приймаючи почесний знак радянського комсомолу, Дж. Стіл від усього серця подякував за виявлену йому і його товаришам честь і зазначив, що сприймає цю нагороду як символ міцної дружби між молоддю двох країн.

Дж. Стіл охарактеризував також деякі основні завдання, що стоять пе-

ред американською молоддю. «Головне, — підкреслює він, — це боротьба проти безумної гонки озброєнь, за роззброєння. Молоді США потребують миру, вона прагне до нього. Вона хоче раз і назавжди позбутися непомирного тягара воєнних витрат».

На зборах виступив також генеральний секретар Компартії США Г. Холл. У своєму виступі він особливо підкреслює, що вручення цієї почесної нагороди американським комсомольцям знаменує міцніючу єдність між робітничим класом не тільки СРСР і США, а й усього світу. Воно також сприяє просуванню вперед справи співробітництва і дружби між молоддю всього світу.

І. МАКУРІН.

МОЛОДА РОДІННИЦЯ КІРОВОГРАДСЬКОЇ ФАБРИКИ ПІДБИВАЛЬНОГО ПІТТЯ І РЕМОУНТНИХ ТРИКОТАЖІВ. ГАННА ПЕТРУШЕНКО ПРАЦЮЄ НА ПІДПРИЄМСТВІ ВЖЕ ЧОТИРИ РОКИ. ЗА ЦЕЙ ЧАС ВОНА СТАЛА СПРАВЕЖНИМ ВИРОБНИЦТВОМ ПРОДУКТІВ ВІДКРИТІЯ З ПЕРШОГО ПЕРІОДУ ПЕРІОДУ. Фото В. ГРИБА.

ВОНИ ВИСТУПАЮТЬ ПЕРЕД РОБІТНИКАМИ І КОЛГОСПІВНИКАМИ. В ЦЕХАХ ПІДПРИЄМСТВ І НА СПЕЦІАЛЬНИХ СІДІВКАХ КЛУБІВ ЦІННИ ДОРОГА УЧАСНИКІВ ХУДОЖНЬОЇ АТП-БРИГАДИ НОВОУКРАЇНСЬКОГО РАЙОННОГО БУДИНКУ КУЛЬТУРИ «ЮВІЛЕННІЙ». ПРО-ЛІГЛА В СТЕПІ ДО ХІМ-БОРОВІВ. КУЛЬТАР-МІЙЦІ ПІДГОТУВАЛИ НОВУ ПРОГРАМУ, ЯКОЮ ВИСТУПАЛИ ПЕРЕД ТРУДОВИКАМИ СЕЛА, ЩО ЖАНІВ-ВАТИМУТЬ.

Фото І. КОРЗУНА.

ОЩАДЛИВО ВИКОРИСТОВУВАТИ МЕТАЛ

ЗАХИСТ ВІД КОРОЗІЇ

Сьогодні кожна шоста домна України працює на компенсацію в народному господарстві втрат металу від корозії. Руйнівна сила якої «з'їдає» його щорічно 20—25 мільйонів тонн. Особливо швидко зазнають агрегати в хімічній промисловості.

Вісім науково-дослідних інститутів і чотирнадцять підприємств, що добилися успіхів у боротьбі з цим злом, представили в експозиції нової тематичної виставки «Захист металів і виробів з них від корозії», яка відкрилася у павільйоні «Хімічна промисловість» ВДНГ УРСР.

1200 тонн нержавіючої сталі на рік дасть можливість заощадити застосування емальованих і термoplastів для транспортування і зберігання мінеральних добрив. Конструкції і технології його виготовлення розроблені Сєвродонецьким філіалом НДІХІМашу. Корозійні інгібітори ІС-1 та ІС-2, представлені Київським політехнічним інститутом, захистять поверхні чорних і кольорових металів від високотемпературної дії сірчаної і соляної кислот. Тривалі консервації виробів з сталі допоможе спеціальний папір, запропонований українським науково-виробничим об'єднанням целюлозно-паперової промисловості.

На виставці демонструється понад п'ятдесят натурних зразків. Вона буде постійно діючою.

Т. МАЙБОРОДА,
кор. РАТАУ.

У рефераті глибоко розкрито ідею, висунуту К. Марксом, про всебічний гармонійний розвиток особи як одне з головних завдань будівництва комуністичного суспільства. Доведено, що глибокі соціально-економічні зміни в житті нашого суспільства, підвищення рівня освіченості, поінформованості радянських людей вимагають підвищення якості ідеологічної роботи.

Пропагандист підкреслює, що нашим головним компасом на шляху до комунізму є марксистсько-ленінське вчення і що неможливо переоцінити значення глибокого й систематичного засвоєння цієї вічно молодого революційної науки.

«Виховання», — пише О. І. Бабенко, — не є просте механічне заучування окремих істин і формул. Це й активна діяльність самої людини, в ході якої знання та ідеї перетворюються в переконання і навички, в мотиви поведінки і праці.

При такій постановці питання кожен громадянин, незалежно від того, є він професійним педагогом-вихователем, чи ні, займає посаду керівника чи здійснює виконавчі функції, несе перед суспільством високу відповідальність за виховні наслідки кожного свого кроку. Він повинен бачити морально-політичний зміст своєї професійної роботи, своїх вчинків, свого ставлення до інших людей.

Саме так розуміє зміст своєї пропагандистської діяльності О. І. Бабенко. Звідси — висока вимогливість до себе, ретельна

ПОЛІТИЧНИЙ ГАРТ

Закінчується перший етап Всесоюзного конкурсу рефератів пропагандистів і слухачів, присвяченого 110-й річниці з дня народження В. І. Леніна.

Сьогодні ми рецензуємо реферат пропагандиста з Добровеличківського району О. І. Бабенко «Комплексний підхід — шлях до підвищення ефективності виховної роботи».

З ПОЗИЦІЇ ДІЄВОСТІ

підготовка до кожного заняття, пошук цікавих форм його проведення. В її особистому творчому плані є розділ — «Підвищення ідейно-політичного й методичного рівня». Тут — список праць класиків марксизму-ленінізму, важливих партійних і комсомольських документів, статті і розробки з журналістського «Комунист», «Політичного самоосвіщення», «Під прапором ленінізму» тощо. Олена Іванівна постійно використовує на заняттях таблиці, схеми, діаграми, цікаві місцеві факти.

Всі ці заходи, визначені в особистому творчому плані пропагандиста, вимагають багато часу, енергії, організаторського вміння, глибоких теоретичних знань. Але без цього не було б визначеного пропагандистського авторитету, єдності між словом пропагандиста і його ділом.

У рефераті Олени Іванівни відзначено, що комплексний підхід до виховної роботи вимагає по-

слідкового поєднання освіти, соціальної практики, участі у творчій праці. При цьому підкреслено, що навчання молоді в системі політосвіти має сприяти дальшому підвищенню трудової і політичної активності юнаків і дівчат, їхньому ідейному зростанню.

Всі члени гуртка — учасники Ленінського залуку «Рішення XXV з'їзду КПРС — у життя!». У своїх особистих комплексних планах, крім соціалістичних зобов'язань, вони передбачили й форми участі в політичному і громадському житті, підготовці до 60-річчя комсомолу України. Звіти слухачів перед атестаційною комісією показали, що абсолютна більшість молоді досягла визначних рубежів. Наприклад, оператор Тетяна Бойченко виконала до річниці Конституції СРСР план трьох років п'ятиріччя, з річної виробничою програмою справилася до свята Великого Жовтня оператор Єлизавета Фрилюк. Інже-

нер Валентина Оспа та бухгалтер Людмила Змеул, крім сумлінного виконання службових обов'язків, ведуть широку агітаційну роботу, вони — активні учасники художньої самодіяльності.

І ще одну думку підкреслено у рефераті О. І. Бабенко. Це — значення вивчення марксистсько-ленінської теорії у формуванні ідейних переконань особи. Олена Іванівна наводить слова Л. І. Брежнєва, який наголошував, що вивчення марксизму-ленінізму збагачує людину, піднімає її до розуміння великих завдань творення комунізму, робить її свідомим учасником світового революційного процесу.

Ось чому пропагандист надає великого значення організації роботи слухачів над першоджерелами. Вона додатково відводить час для практичних занять по рекомендованих програмою гуртка працях. На цих заняттях допомагає слухачам вибрати і зааналізувати головне, пояснює незрозумілі терміни, визначає практичні завдання, вчить працювати самостійно з політичною книгою.

Такі, на мій погляд, визначальні проблеми, порушені О. І. Бабенко в її рефераті. Головна, що вона прагне перенести на практичний ґрунт сучасні вимоги до пропагандиста. А саме це характеризує творчий пошук ідейного наставника, розуміння ним завдань, висунутих КПРС у постанові «Про дальше поліпшення ідеологічної, політико-виховної роботи».

В. АНДРЕЄВ.

«ГАРЯЧА КВІТКА» — КНИЖКА ПРО ВИХОВАННЯ

У видавництві «Веселка» вийшла друком збірка оповідань та казок Василя Олександровича Сухомилинського «Гаряча квітка». В ній — короткі твори видатного педагога і письменника, які він присвятив своїм учням. Упорядкувала збірку його дружина — Ганна Іванівна Сухомилинська. Передмову написала письменниця Наталя Забіла.

Збірка має дві частини: «Райдуга в бурульці», до якої ввійшли оповідання, та «Лисичині ліхтарики» — казки. Художник В. А. Евдокименко майстерно ілюстрував книгу.

Казки та оповідання подають образи з життя природи, розповідають про тварин, про ставлення людини до природи, про неповторний світ людських взаємин. Твори Сухомилинського навчають дітей бачити й розуміти прекрасне. Від стосунків людини і природи письменник веде юних читачів до стосунків між людьми, до взаємовідносин у дитячому колективі. Твори Василя Олександровича збуджують думку, допомагають знаходити правильне розв'язання життєвих питань, виховують у дітей глибоку повагу до полеглих захисників нашої Вітчизни, викликають у школярів бажання бути достойними батьків і діда, приводять юного читача до високих почуттів радянського патріотизму і пролетарського інтернаціоналізму.

Своїм змістом і методикою «Гаряча квітка» нагадує підручник для початкового навчання «Рідне слово» і «Дитячий світ» відомого педагога К. Д. Ушинського, за якими в нашій країні вчилися кілька поколінь.

М. СУХОВ,

член обласного літературного об'єднання.

Новомиргород.

Сто доріг — одна твоя

РОЗКАЖІТЬ ПРО ПРОФЕСІЮ...

Щодня до редакції приходять листи з проханням розповісти про ту чи іншу професію, дати адресу учениці, технікума, вузу. Про те, де можна набутися професії художника по оформленню посуду з фарфору, фарфору тощо, чи є можливість працювати за цією спеціальністю в нашій області, просить розповісти десятикласниця Оля ФІЩЕНКО.

Про Світловодський керамічний завод, його робітників розкаже наш позаштатний кореспондент Сергій ТИШКО:

— Цей завод по праву можна назвати молодіжним. Більша частина його робітників — юнаки і дівчата віком до 30 років. І хоча підприємство одне з найстаріших у Світловодську (місту всього 25 років), але продукція і технологія її виробництва ще зовсім молоді. Порівняно недавно завод перейшов на виготовлення фарфорових виробів.

«Щодня ми випускаємо близько семи тисяч виробів, — каже начальник це-

ху А. Ф. Місюн. — Це чайні сервізи, набори для страв, подарункові чашки... Двом чайним сервізам присвоєно державний Знак якості».

На заводі більш як двадцять спеціальностей, основні з них — живописець, ливарник, глазурувальник, оправник-чистильник та інші.

Для того, щоб стати кваліфікованим робітником цього підприємства, треба мати певні навики, художній смак, здібності. Тому до живописного цеху, наприклад, приймають юнаків і дівчат після перевірки їхніх художніх здібностей. Після трьох місяців

навчання присвоюють виробничий розряд. Більшість робітників підприємства закінчила профтехучилище № 76 у Слободянську Донецької області, де готують кваліфікованих ливарників, формувальників, оправників-чистильників фарфору та фарфору.

Миргородський керамічний технікум, що в Полтавській області, готує техніків-технологів, теплотехніків, художників-майстрів. Сьогодні на Світловодському керамічному заводі працюють 17 випускників цього навчального закладу.

Новачків навчають досвідчені робітники-наставники Марія Петрівна Напрієнкова, Олена Костянтинівна Бугай, Людмила Єрофіївна Халімовська.

Світловодський керамічний іде в ногу з часом, оперативно реагує на попит покупців. Чайні сервізи, наприклад, з прилавків магазинів зникають блискавично. Це й не дивно. Красиві, акуратні, розписані яскравими фарбами, вони так і просяться в домашній сервант.

В ОДНОМУ СТРОЮ

Бобринецький район ЛКСМ України підготував спеціальні друковані листівки із соціалістичними зобов'язаннями дояроч районі під рубрикою «35-річчя перемоги у Великій Вітчизняній війні — гідну зустріч!» Цікаво, що молоді доярки Т. Васильєва, Г. Полчун, Г. Анішева, Н. Чича працюють за себе і за відважних патріотів Л. Токмар та С. Рибана, які загинули в боротьбі з фашистськими загарбниками.

«Я зобов'язуюся до знаменної дати надіти по 3850 кілограмів молока від кожної корови, в тому числі 520 кілограмів — за відважного патріота, нашого земляка Сергія Рибана, який віддав своє життя за наше щастя сьогоднішнього і його посперти записано до списків нашого колективу», — говорить в зобов'язаннях Н. Чича з колгоспу «Родина».

На листівці дві фотографії поруч — комсомолки Н. Чича і герої-земляки С. Рибана і їхні спільні зобов'язання.

М. НЕПОМІЯЩИЙ,
громадський кореспондент «Молодий комуніст».

«ХТО ПОСІЯВ ТРИВОГУ»

Так називалася кореспонденція, вміщена в нашій газеті 2 червня, в якій йшлося про байдуже ставлення адміністрації, заводському комсомолу заводу «Червона зірка» та керівників комітетів комсомолу міських профтехучилищ

№ 4 та № 6 до навчання та виховання молоді робітничої зміни — випускників профтехучилищ навчальних закладів.

Як повідомив нам заступник директора заводу «Червона зірка» по роботі з кадрами Л. Іваницький, викладені в кореспонденції, малі місце. Вона обговорена на спільному засіданні керівників заводу та базових профтехучилищ № 4 й № 6. З метою усунення названих недоліків розроблено заходи по поліпшенню робо-

ти з молодим поповненням підприємства. Випускники профтехучилищ розподілені по цехах і ділянках заводу, при цьому було враховано місце проходження ними виробничої практики. В липні цього року буде проведено церемонію прийняття їх у робітничу сім'ю червонозорівців. Видано наказ про надання професійної допомоги базовим профтехучилищам у підготовці до нового навчального року.

Людмила ГАРАНА — наймолодший лісник Ізмаїльської районної лісгосп. зона — стоматолог і хоча стає роботою у Людмили ще зовсім малим, та вона вже довела, що може працювати не гірше від «старожилів», людей досвідчених, авторитетних.
Фото Б. ВІТХІНА.

ЗЛІТ ЮНИХ ГЕОЛОГІВ

У Кіровограді відбувся обласний зліт юних геологів. Ш. зліт взяли участь у змаганнях на геологічному маршруті, в гідрогеологічних дослідках. Вони показували своє вміння користу-

ватися топографічною картою, туристським і гірничим компасами, визначати гірські породи і найбільш поширені корисні копалини, досліджувати елементи залізничних гірських порід.

Командою здобули перемогу юні геологи м. Кіровограда (капітан команди — учениця 9-го класу, президент товариства «Глобус»

середньої школи № 30 Валентина Баркова), на другому місці — представники Маловисківського району, на третьому — м. Світловодська.

Переможців нагороджено кубками, туристським спорядженням, геологічним знаряддям і похвальними грамотами.

Д. РОМАНОВ.

„ДИПЛОМАТИЧНА“ ВІДПІСКА

Коментар фейлетоніста

У Кіровограді по вулиці Жданова, прямо на тротуарі перед вікнами житлових будинків завод тракторних гідроагрегатів вибудував своєрідні «піраміди» з контейнерів, ящиків тощо. Про цей факт і йшлося в матеріалі «Небажані знахідки», розміщеному в газеті 19 квітня цього року.

До редакції прийшов лист від директора згаданого заводу, в якому сказано, що «стаття газети обговорювалась на засіданні заводського комітету комсомолу та у відділі капітального будівництва. Факти, висвітлені в статті, підтвердились».

Тому — «Вказано заступникові директора по капітальному будівництву т. Карпову, а. о. головного механіка т. Леонову, начальникові транспортного цеху т. Камишеву, начальникові цеху № 9 т. Гончаренку на неадекватне дотримання норм техніки безпеки на вантажно-розвантажувальних роботах при надходженні обладнання і зобов'язано провести роботи по благоустрою вулиці Жданова».

Як зазначає т. Желтобрюх, тепер на цій вулиці акуратно, з дотриманням техніки безпеки (а не як-небудь!) площа тротуару перетворюватиметься на територію заводського складу. Цитуємо: «Разом з тим треба відзначити, що такий стан зберігання обладнання по вулиці Жданова виник із-за зриву строків будівництва пускового комплексу МСК-3, який будівельники мали здати під монтаж обладнання в II кварталі 1978 року».

Значить, за небайдливістю і неповідомленістю будівельників змушені від-

повідати ні в чому не винні мешканці вулиці Жданова. Саме від них чималим до «Молодого комунара» прийшов колективний лист. Ось що в ньому говориться: «На вулиці нашої лежать труби і ящики, між якими бігають діти. Чи ж далеко тут до нещасного випадку?»

Своїми вантажно-розвантажувальними роботами заводчани ламають паркан, подвір'я часто служать стоянкою для вантажних авто. Нерідко за ящиками вантажники розпивають спиртні напої, перекидаються нецензурними словами. Все це бачать і чувають наші діти».

Під цим листом стоять 16 підписів жителів вулиці Жданова — В. Волошин, В. Бачуріна, Г. Усатенко, П. Олапейника, В. Яневича та інших.

Звичайно, на цьому можна було б поставити крапку. Тим більше, що начальник будівельного управління № 2 комбінату «Кіровоградмашзавб у д» В. П. Уланов не заперечував того неприємного факту, що його будівельники зірвали строк пускового комплексу МСК-3.

Як він нам сказав, на це були досить вагомі об'єктивні причини.

Висновок напрошується прямо-таки парадоксальний. А саме: в усій цій історії з вулицею Жданова не винуваті ні завод тракторних гідроагрегатів (адже його підвели будівельники), ні БУ-2 комбінату «Кіровоградмашзавб» (адже на це були об'єктивні причини), а винні, мабуть, самі мешканці вулиці, які незрозуміло чому обурюються вже не перший місяць і хочуть добитися спокою і нормального дозвілля у себе вдома. Гепер, після пояснення В. М. Желтобрюха і В. П. Уланова, думаємо, їм пора заспокоїтись. Адже те, що тротуар вулиці Жданова перетворено на складські майданчики, продиктовано об'єктивними причинами. Повторюємо з уст директора заводу і начальника БУ-2: об'єктивними причинами.

...І все ж на цьому крапку ставити не можна. Хочеться сподіватися, що наразі на вулиці Жданова будуть усі умови для нормального життя як дорослих, так і зовсім юних мешканців. Не забуваймо, що йде Міжнародний рік дитини.

На жаль, ця вулична історія має поки що небажане продовження.

В. ВАСИЛЕНКО.

1.

Ліси і ліси... Перші роки після громадянської війни.

Загублене в зеленій долині село Іванівка. Підліпувати руді хатини під шереетом, схожі на полатані торбиці, що їх розгубив у садках якийсь незграпний старець.

Церква, школа і вулиці вулиці, що стікають нересохними ручаями до ставка.

Тихе плесо тих безраднісних і спокійних днів сколихнула перша сільська комсомолія. Небагато їх — сім хлопців і дві дівчини. Діти бідних селянок і наймитів.

Небагато їх, але в одному міщому осередку вони, як залізниці палиці дев'ятипалої руки, стискаються у важкий і дужий кулак.

Секретарем у них Петро. Застудився в наймах. Кашляв кровю, лічені вже його дні, та хлопець як огонь для всіх.

Ота непомітна Іванівка, отой комсомольський осередок давно став відомим у навколишньому лісовому краї. До нього горнулася молодь села, і приїжджали з Медведівки, Бовтнішки, Ставицел, Новоміргорода...

2.

Голова повітового ЧК Губін, сухорлявий, у накинутах наопанки шпелі, стояв біля карти краю, його погляд був прикутий до північного заходу. Там, у лісах, появилася банда Хмари. І не тільки появилася. Почала діяти. Вже є перші вбиті, замордовані люди. Є нові маленькі сироти. Є розгромлені будинки сільрад, пограбовані кооперативи. Є горе, є сльози... Губін ще ближче підходить до карти. Читає назви сіл, де йому доводилось бувати, де й не доводилося. Ставицел, Бровкове, Красносілка. Суботів... І в кожному люди. Як хочуть вони, біднота і середняки, жити, орати, сіяти хліб!.. А їм не дають. Не дає отой Хмара?.. Хто він? Звідки він прийняв до берегів повіту? Десятьки запитав, де саме заградек перед Губіним, його товаришами, і на всі віч обов'язково повинен відповісти, всі розгадати. Іменем революції, іменем республіки, іменем тих же бідняків і середняків із Ставицел, Бровкового, Красносілки, Суботів...

3.

Хмара здивувався — до чого з'явилася ціла делегація. На маленькій галавній палашкоті багатті, освітлюючи вхід у нечеру. В ній, у непрохідних хащах Холодного яру, куди й вуж не пролізе непомітним, жили, спочивали вони після своїх походів. Не чера чинили охоронялась — на всіх стежках до неї чатували вартів. Дисципліна у Хмари була залізна.

Пого батько, Трохим Задригайло, мав сто п'ятдесят десятин землі, три ставки, сорок десятин лісу, десять вітраків, паровий млин, олійницю. Він господарював добре. Наймитів тримав суворо, руку мав важку, так прикладав її, що довіку не забудеш.

Навесні 1918 року пустили йому червоного півня. Запалали дім, вітраки, млин, олійницю... Як згоріло все дотла, як забрали землю, ліс, ставки, не витримав — повісився на суку старої верби.

На голішці повернувся єдиний син, побачив згарище та й пішов воювати проти комун, проти Радянської влади. Був коротким і лютам, утилася змалку було у кетег...

Палашкоті багатті. На саморобному столі, застеленому скатерткою, височіла суцільна самогону, лежали цибуля, сало, домашній ковбас, великі скибки хліба.

Випили вже й по третій. Ніхто не п'янів. Хмара посміхався. Хмара чекав: чого прибули оцеї дебелі вайлуваті дядьки?

Нарешті один святий бородач почав:

— Як же там, отамане, за кордоном? Щось думають починати?

Хмара посміхнувся. Незадовільно зріст, без шапки, акуратно підстрижений, в офіцерській одежі, з булакатими очима, він пеначе пропонував кожного. Кличуть на відвертість...

Дядьки чекають. Посміхнувшись, ухильно відповіли:

— Мабуть, їде не пастав час. Та він прийде. Зламаємо їм хребет.

— Коли то не буде, отамане! Іх стає дедалі більше!

— Ось і в наші Іванівці... Було три більшовики, а тепер їм на додану ще й дев'ять комсомольців.

— Протині Нечай, і Вихров, і Коваленко, але оті комсомольці в сто разів гірші. Ми оці так і цикають — ви гл'яті, ви куркузі, ви експлуататори... Я оп'янів наймитом. За договором мав дати п'ять пудів борошна. А дан три. Бо паділив його паршивий чобітьми. Так вони примусили мене дати й ті два пуди.

— А як вони нас у частівках у клубі висміюють!

Хмара посміхнувся. Він знав, куди гнуть прибулі, чого хоче святий бородач.

— Добре, добре, батьки. Вважаєте, що і комуністів, і комсомольців в Іванівці немає.

— Оце діло!

— Вип'ємо ж за їхній упокій і по четв'ертій!

Випили ще по п'ятій — на коня — і на світанку вже були по домівках...

4.

Коваль Коваленко не поїхав — поїхав у Бобринське-Шевченкове. Ного викликали телеграмою. Робітники до нього обіцяли пугілля й заліза для кузні.

А Нечай і Вихров їхали в повіт. Справ багато. Як від'їжджали, зайшли й до секретаря комсомолу. Він лежав. Ледве звівся, тримаючись за більще ліжка. Обличчя все палало.

Вихров присів біля нього:

— Ми й про тебе, Петре, слово скажемо. Є такі місця в Криму. Колись поміщики та буржуї там розкошували. А тепер ми наших хворих лікуємо. До-

Микола СТОЯН

БАЛАДА ПРО ДЕВ'ЯТЬОХ

можилось у повіткомі, пошлемо й тебе. Вернешся багатирем.

Він усміхнувся, паче дитина:

— Моя пісня просіваана... Я не про не просив би вас. Ви побільше кинь привезіть.

— Гарзд і у нас є просьба. Ви, комсомольці, за нас линайтеся. Може, затримаємось у повіті, то ви — і Радянська влада, і партія...

А вчере в його кімнату увалилися всі восьмеро — з соля, від куркульських корів, копей, сениш, від борів, плугів, стомлені, але веселі.

Петра лихоманіло. Нашів від темпериатури. Хлопці і дівчата те бачили, зібрався йти, але він попросив зостатися, погрозити.

Наперед винтовкували Наталку. Хай вона починає, хай не червоє. А що вона розкаже? Про сони, про артілі в Припсах, у Краснопіллі, в Медведівці. Десять там у сенах комуну організували і назвали її «Комсомольськ Ук-раїна».

Розходились пізно. Розходились парами. Біля воріт, біля в'їзду дивилися молодий сміх. І ніхто з них не знав, не відав, що станеться невдовзі...

5.

З нечері, з нового літня виповзала аграя. Озброєні добре, пароліа є до-світ. Та Хмара у відблесках багатті оглядав кожного і наостанок наказав кудьавому Салівоні:

— Вечері щоб була добра.

Бандити вночі вирушили на Іванівку. Ту Іванівку, що не охороняли її ніякі сторожові вежі, ні загопи солдатів, що після весняного для сналя, мов убиті.

До села вів бандитів святий бородач. Вів поза городами, так що їх не чули й собаки, він так, що й трава не шелестіла.

Наталка жила біля яру... Її підняли першою. Святий бородач, линався на вулиці. Інші без стукі зайшли до хати.

Хмара сам зявився капаєць, посміхнувся.

З ліжка сколихлася мати і Наталка. У позитивних сороках. Стара посивіла, обличчя геть поорали зморшки. А молода, Наталка, навіть при світлі каганця сяяла красою. Чорна коса зміє лягла через праве плече. Обличчя округле, щокі — в рум'яннях. Стара мати впала на коліна й заблагала:

— Змилюйтесь, синочки. Змилюйся, Павлушо, а ж у твого батенка-Трохи-ма все вік робила...

— Не пам'ятаю!

— Наталку, а ж тобі істотки маленішми давала, а тебе вчила ніжесі-ками ходити по землі...

— Змилюємось. Ти, старо, житимеш. Ти лідиш із села в село і в той Новоміргород, де живе твій брат, і всім розкажеш, що чекає комуністів і комсомольців. Щоб дітям і правникам за-казували й думати про них!

[Далі буде].

З НАЙОМСТВОМ з творчістю драматурга Віктора Розова завжди бажане. Автор, як правило, зберігає вірність жанру камерної психологічної драматургії, розкриває конфлікти, найчастіше на прикладі однієї сім'ї, утверджує високі моральні ідеали радянської людини. Водночас викриває лицемірство, кар'єризм, пристосовництво, трансформоване місцянство, що такі живучі ще й досі.

«Гніздо глухаря» В. Розова в постановці наших гостей — колективу Республіканського російського драматичного театру БАРСР (режисер-постановник Г. Бражний, художник Р. Арсланов) — яскраве свідчення того, що митці сцени порушують проблеми нашої дійсності. У постановці ЦК КПРС «Про дальше поліпшення ідеологічної, політико-виховної роботи» говориться: «...слід вести боротьбу... за викоренення таких нерідко існуючих ще в нашому житті воро-

жих соціалізму потворних пережитків минулого, як користюлюбство і хабарництво, намагання урвати якнайбільше від суспільства, нічого не даючи йому, ...бюрократизм та бездушне ставлення до людей...» Тому вистава уфимців про доброту і черствість людських взаємин, про необхідність бути чуйними й уважними до людей, сприйняти кіровоградськими глядачами як актуальна, вчасна й потрібна.

Степан Судаков (артист В. Крутков) займає високу посаду. Його велика квартира розкішно обставлена, кабінет — це музей іноземних сувенірів. Тут же колекція коштовних ікон — данина моді, бібліотека, з якої заборонено будь-кому сторонньому давати книги. Вечеряє він десь завжди з іспанцями чи італійцями, відвідують його іноземці і вдома. Судаков полюбляє такі візити, запобігливо дурює іноземним гостям дорогі сувеніри, знайомить їх зі своєю сім'єю. Для порядку, для авторитету. Але Судаков глухий до всього, чим живе, його сім'я — дружина, колишня фронтова медичка сестра Наталя Гавриліна (заслужена артистка БАРСР Х. Варшавська),

„ГНІЗДО ГЛУХАРЯ“

дочка, якій батько, як він сам каже, дав революційне ім'я — Іскра (артистка Т. Штемпель), син Пров (артист І. Ткачук) — учень дев'ятого класу. Всією ж душею Судаков зі своїм зятем, чоловіком Іскри — Георгієм (по-домашньому Егором) Ясюніним (лауреат премії імені Г. Салляма артист В. Терент'єв) — обачним кар'єристом, якого він сам пригріє під своїм крильцем, веє у своє глухарське гніздо. У себелюбних, егоїстичних вчинках вони один одного варті.

Судаков уміє — знаючи кому — зробити півтуку в Карлові Вари, влаштувати сина впливової особи до аспірантури, хоч сам розуміє неперспективність таких вчинків: «Донце це буде — я тобі, а ти — мені!»

...огидно те, що цим блатмейстерством я сам споганявся.

Глухий він до тих людей, які стоять на щабель нижче від нього. На сло-

вах обіцяє їм допомогти, на ділі ж не робить нічого. Не дістає, хоч і міг, ліків для тяжкохворої людини (про це просив його син Пров), і вона померла; зневажливо поставився до свого співробітника, у якого незаконно захопили ордер на квартиру.

Не пам'ятає Судаков навіть місяця, в якому його синів Пров і Іскра виповнилося шістьнадцять років. І коли Провка, всім своїм молодим, палким серцем постаючи проти глухарського гнізда, бажуючи скомпрометувати батька, вчинив дрібне хуліганство і попав до міліції, він не пішов виручати сина. «Я з королем Саудівської Аравії обідав, з Ніксоном фотографувався, а от начальника нашого районного відділу внутрішніх справ не знаю».

Артист В. Крутков грає Судакова з повною творчою віддачею, вимогливо підбирає окремі риси,

звички, які формують образ байдужої, глухої до інших людини.

Не менш важке завдання взяв на себе артист В. Терент'єв, виконуючи роль закінченого негідника Егора. Свою дружину Іскру він не любить, не хоче мати з нею дітей, зраджує її з дочкою свого начальника Коромислова — Аріадною. Та й Аріадну Егор не любить. Вона для нього — лише засіб для просування по службі, для кар'єри.

В Іскрі артистка Т. Штемпель грає глибоко ображену гідність. Їй прикро, що сімейне життя не склалося. Та вона любить людей. Працюючи у відділі листів редакції, Іскра близько до серця сприймає образ і кривду, які часто звучать у скраргах людей, прагне допомогти їм, добитися справедливості. Під час розмови з Аріадною Іскра остаточно переконується в необхідності розриву з Егором. У фіналі вистави вона робить це рішуче, і глядачі з нею солідарні. Артистка в ролі Іскри протягом усієї вистави зберігає сценічний такт, передаючи характерні риси образу.

Правдива, достовірна мати Іскри у артистки Х. Варшавської. У гнізді глухаря вона стала «об-

слуговуючим персоналом», домашньою господаркою. Варшавська грає роль матері глибше, ніж вона дана автором, рівно, спокійно, просто. Бона цілком природно вибухає гнівом, спрямованим у глухарське гніздо, коли Егор і батько, оберігаючи своє становище, свою кар'єру, зневажають Іскру після того, як вона у відчай так недоречно і справедливо випадково звертається до ікон.

Гніздо глухаря тріщить, розвалиться. Цьому сприяє об'єктивність нашої дійсності. Цьому ж сприяють вчинки, керовані кращими почуттями позитивних героїв спектаклю — Іскри, її матері, Прова, Золі.

Разом з осудом зла вистава театру утверджує кращі почуття справжніх людей нашого сьогодення. І віриш, що Пров, який наприкінці вистави каже: «Я хочу, щоб дім був чистим», і Золі, відкриваючи свої думки і почуття: «Я хочу вчити дітей, люблю життя, не люблю злих», підуть іншим шляхом, вільним від ганебних пристрасей глухарських гнізд.

М. КУБРЯНСЬКИЙ,
театрознавець.

ДІТЯЧИЙ САДОН КІРОВОГРАДСЬКОГО ЗАВОДУ «ЧЕРВОНА ЗІРКА» ТАК І НАЗВАЛИ — «КАЗКА». І ЦІМ ДІТЯЧАМ ТА ДІВЧАТКАМ ВІДКРИВАЮТЬСЯ ДІВОВІТІ ШАСЛИВОГО СЬГОДЕННЯ. ВО ЖИВУТЬ ВОНИ В КРАЇНІ, ЯКА ВСЕ НАЙКРАЩЕ ВІДДАЄ ДІТЯМ.

Фото В. ГРИБА.

ЗАРУБІЖНИЙ КАЛЕЙДОСКОП

ПОЛІЦАЇ—ЗЛОДІЇ

Англії створено навіть спеціальний підрозділ по боротьбі із злочинцями серед поліцаїв. Нещодавно в Бельгії було вчинено незвичайне пограбування. В ньому брали участь і професійні злочинці, і початкуючі любители-поліцаї. Жертвою пожадливого стремління і тих і інших став один і той же брюссельський магазин. Тільки на початку його добре обчищали злочинці, а потім вирішили пожитися поліцаї, залишивши вартувати місце злочину. «Трохи більше, трохи менше вкрадено — яка різниця?» — заявили вони на суді. Однак злочин цих поліцаїв виглядає дитячим пустощами, вважає бельгійська «Суар», порівняно з «діяльністю» їхніх колег з міста Кокельберга. За короткий час, використовуючи службову машину, вони вчинили тринадцять крадіжок.

(АФН).

«Страж порядку», що вдається до шаптану, хабарів, здирств, — постанє, звична для жителів капіталістичних країн. В Англії створено навіть спеціальний підрозділ по боротьбі із злочинцями серед поліцаїв. Нещодавно в Бельгії було вчинено незвичайне пограбування. В ньому брали участь і професійні злочинці, і початкуючі любители-поліцаї. Жертвою пожадливого стремління і тих і інших став один і той же брюссельський магазин. Тільки на початку його добре обчищали злочинці, а потім вирішили пожитися поліцаї, залишивши вартувати місце злочину. «Трохи більше, трохи менше вкрадено — яка різниця?» — заявили вони на суді. Однак злочин цих поліцаїв виглядає дитячим пустощами, вважає бельгійська «Суар», порівняно з «діяльністю» їхніх колег з міста Кокельберга. За короткий час, використовуючи службову машину, вони вчинили тринадцять крадіжок.

ПРОВІДЦІ МАЛИ РАЦІЮ

У Чернівцях фінішували фінальні поєдинки з мотоциклетного кросу серед чоловіків за програмою VII Спартакіади України. Головний трофей — Кубок ЦК ДТСААФ УРСР — вибороли кияни. До початку першої шістки ввійшли також команди Київської, Закарпатської, Чернівецької, Кіровоградської і Дніпропетровської областей.

У класі машин 125 кубічних сантиметрів чемпіонську стрічку одержав майстер спорту з Києва Іван Балащенко. А серед тих, хто стартував на мотоциклах класу 250 кубічних сантиметрів, золоту нагороду мав кіровоградець Василь Бородай. Призи в інших класах отримали киянин Олег Шокун, представник Київської області Сергій Телюк, чернівецький мотоцикліст Іван Кунімов, кіровоградець Олег Флоринський та львів'янин Віктор Черников.

Отже, фактиці, які прогнозували потенціальні можливості кожного зі ста учасників цього напруженого турніру, мали рацію — два спортсмени з Кіровоградщини повезуть додому золото. Бо Василь Бородай та Олег Флоринський уже не раз демонстрували добру фізичну й технічну підготовку, тактичну кмітливість. Їхні результати на змаганнях різного рангу свідчили про те, що в області значно поживалася спортивно-масова робота серед дтсавців.

М. КРОКУН.

УСЕ ЩЕ ПОПЕРЕДУ

У Кривому Розі проходять фінальні змагання з футболу за програмою VII Спартакіади УРСР. За спартакіадні нагороди борються збірні Дніпропетровської, Львівської, Рівненської, Полтавської, Миколаївської та Кіровоградської областей.

Відбулося три турніри. Дніпропетровці взяли гору над кіровоградцями (5:1), миколаївцями (2:0), рівненцями (3:1). Наші земляки з трьома очками поки що на четвертому місці. Позавчора всім зіграли вчорашню (2:2) з командою Миколаєва.

В. ТВЕРДОСТУП,
громадський кореспондент
«Молодого комунара».

„ТРИВОЖНІ ДЗВОНІ СПАРТАКІАДИ“

У матеріалі під таким заголовком («Молодий комунар» за 24 травня) йшлося про недоліки в розвитку ігрових видів спорту на Кіровоградщині. Про це свідчать результати виступів збірних областей на фінальних змаганнях VII Спартакіади України. У своїй групі кіровоградці тепер посідають сьоме місце з дев'яти. Якщо члани збірної набрали 88,5 очка, борці класичного стилю — 86, гімнасти — 43, боксери — 26, важкоатлети — хоч 7, то баскетболісти і гандболісти приїхали додому з порожніми руками.

Тренер обласного спорткомітету В. Слюсаренко так відповідає на критику:

«Розвиток цих видів спорту справді на низькому рівні. Основною причиною відставання є те, що обласні ради спортивних товариств не приділяють їм належної уваги. Так, наприклад, «Авангард», «Буревісник», «Спартак» поза дитячо-юнацькими спортивними школами мають лише по одній платній групі спортсменів. А в «Золосі» протягом чотирьох років ігрові види взагалі не культивуються. Якщо ж це робиться в системі обласної, то майже безрезультатно, бо молоді гравці рідко коли добиваються успіхів на фінальних турнірах спартакіади серед школярів».

Обласний спорткомітет за останні п'ять років не проводить першостей серед молоді, а вихованці ДЮСШ обласних рад спортивних товариств після закінчення навчання далі не вдосконалюють свої майстерності».

Що ж пропонує т. Слюсаренко?

«1. Зобов'язати спільною постановою облпрофради та обласного спорткомітету розвивати ігрові види спорту в рядах спортивних товариств».

2. Закріпити ДЮСШ за обласними радами ДСТ.

3. Активізувати роботу федерацій спортивних ігор.

4. Збірним командам області необхідно частіше брати участь у турнірах, запрошувати команди інших областей на матчі зустрічі».

Далі тренер повідомляє, що обласний спорткомітет планує заслухати зі спеціального засідання питання про культивування ігрових видів спорту в обласних рядах.

Як бачимо, вихід зі скрутного становища поки що тільки планується. Практичних заходів досі немає. А тривожні дзвони Спартакіади продовжують нагадувати спорткомітету, керівникам спортивних товариств і відомств, тренерам про сумні проєкції в турнірних таблицях. То хто ж зробить перший крок до визначеної мети? Чи будемо знову чекати до фіналів чергової Спартакіади республіки?

На радість тренерів

П'ятий рядок у турнірній таблиці під час особисто-командної першості республіканської ради товариств «Авангард» зі спортивної гімнастики займає наш спортсмен обласного центру

Тут у Кіровограді, в ДЮСШ обласного спорткомітету, найбільшій у нашій області середньої школи № 16 Ігор Вандеко — він став другим призером.

Серед спортсменів, що виступали за програмою кандидатів у

майстри спорту, «бронзу» здобув учениць цієї ж школи Гриту Халіна. Вона не мала собі рівних і в змаганнях з окремих видів гімнастичного багатоборства. А Ігор Вандеко отримав ще одну срібну нагороду — за вправи на брустві.

У командному залуку в цьому турнірі перемогли гімнасти першої команди міста Києва і гімнастки Одеси.

Редактор
М. УСПАЛЕНКО.

«Молодой коммунар» — орган Кировоградского областного комитета ЛКСМ Украины.

На украинском языке.

Газета виходить у вівторок, четвер і суботу.

316050, МСП,
м. Кіровоград,
вул. Луначарського, 36,

відділ листів і масової роботи, відділ пропаганди — 2-45-36; відповідальний секретар відділу учнівської молоді — 2-46-87; відділ комсомольського життя, відділ військово-патрістичного виховання та спорту — 2-45-35; фотолабораторія — 2-56-85; нічна редакція — 3-63-53.

Друкарня імені Г. М. Димко
видавництва
«Кіровоградська правда»
Кіровоградського обкому
Компартії України,
м. Кіровоград, вул. Гліни, 2.